

AUTORKA ÚSPĚŠNÉHO ROMÁNU
STRATENÁ APATEKÁRKA

ŠPIRITISTKA

SARAH PENNEROVÁ

ŠPIRITISTKA

ŠPIRITISTKA

SARAH PENNEROVÁ

Original title: Sarah Penner: THE LONDON SÉANCE SOCIETY

Copyright © 2023 by Sarah Penner

All rights reserved, including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

Cover Art © 2023 by Harlequin Enterprises ULC

Art Direction: Kathleen Oudit

Cover Design: Elita Sidiropoulou

Cover Images: Shutterstock / iStock

Translation © Zuzana Trstenská, 2023

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2023

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0352-7

Pre moju veľkú sestru Kellie
(A pre teba, mami. Veď práve ty si povedala:
„Poďme na seansu...“)

Hroby, zazívajte a vydajte svojich mŕtvych...

William Shakespeare

Sedem fáz seansy

I

Zaklínadlo prastarého diabla
*Médium prednesie zaklínadlo,
ktoré má účastníkov seansy ochrániť
pred zlými a zákernými duchmi.*

II

Vyvolanie
*Médium vyzve všetkých duchov
v blízkosti, aby vstúpili do miestnosti.*

III

Izolácia
*Médium očistí miestnosť
od všetkých duchov okrem svojho cieľa,
to jest zosnulej osoby, s ktorou sa účastníci
seansy chcú kontaktovať.*

IV

Pozvanie
*Médium presvedčí ducha zosnulej osoby,
aby doň vstúpil.*

V

Vstup

*Duša zosnulého vstúpi
do média.*

VI

Rozuzlenie

*Médium získa
požadované informácie.*

VII

Ukončenie

*Médium vyženie ducha zosnulého
z miestnosti, čím ukončí tranz
a uzavrie seansu.*

Prvá kapitola

Lenna

Paríž

štvrtok 13. februára 1873

Na opustenom zámočku na zalesnenom okraji Paríža sa mala konať temná seansa.

Hodiny ukazovali tridsaťdva minút po polnoci. Lenna Wickesová, žiačka špiritistky, sedela za oválnym stolom zahaleným čiernym plátnom. Spolu s ňou za stolom sedeli aj ďalší účastníci seansy, džentlmen a jeho manželka. Ich tváre boli zachmúrené a nervózne dýchali. Nachádzali sa v bývalom salóne zanedbaného zámku, kde už sto rokov nikto nebýval. Zo stien za Lennou sa odlupovala krvavočervená tapeta, pod ktorou sa skrývali plesnivé flaky.

Ak dnes večer všetko dobre dopadne, čoskoro sa objaví duch, ktorého hľadali – duch mladej ženy zavraždenej práve tu, na tomto mieste.

Nad nimi sa ozval šuchot. Určite myši. Lenna videla ich trus, keď vošli dnu – drobné čierne jadierka roztrúsené po podlahe. No potom sa šuchot zmenil na škrabanie a azda práve začula niečo buchnúť? Zahнала zimomriavky a pomyslela si, že ak duchovia naozaj existujú, určite ich nájdu na tomto zámočku.

Rýchlo vyzrela oknom do tmy. Okolo zámku sa vznášali tučné mokré snehové vločky, čo bolo v Paríži zriedkavé. Vonku rozmiestnili niekoľko lampiónov. Lennin pohľad padol na kovovú bránu na začiatku pozemku, ktorá bola obrastená suchým brečtanom a teraz sa chvela vo svojom ráme. Za ňou sa rozprestieral tmavý hustý les s ihličnatými stromami poprášennými bielobou.

Účastníci seansy, nazývaní prísediaci, sa zišli uprostred noci. Rodičia obete, s ktorými sa Lenna stretla sedem dní pred touto udalosťou, dorazili prví. Hneď po nich nasledovala Lenna a jej učiteľka, renomované médium, ktoré malo viesť dnešné vyvolávanie ducha, Vaudeline D'Allairová.

Všetci boli oblečení v čiernom a energia v miestnosti nebola ani hrejivá, ani príjemná. Keď rodičia čakali na svojich miestach, ich pohyby boli nervózne a prudké – otec prevrhol mosadzný svietnik a veľmi sa ospravedlňoval. Lenna na opačnom konci stola otvorila zápisník. Vôbec sa mu nečudovala. Všetci boli nervózni a Lenna si už tucet ráz utrela vlhké dlane do šiat.

Nikto nechcel stráviť túto mučivú hodinu pod Vaudelininým vedením. Cena za vstup bola nehorázne vysoká a okrem toho jej nemálo zaplatili už vopred.

Duch, ktorého dnes večer chceli vyvolať, nepatril k všedným duchom, ale to nebol ani jeden z tých, ktorých Vaudeline pozvala, aby do nej vstúpili. Neboli to staré babky v bielych nočných košeliach, ktoré prežili dlhé životy a teraz máajú na chodbách. Neboli to obete vojny, statoční muži, ktorí vedeli, čo ich čaká v boji. Nie, títo duchovia boli obeťami násilia a odišli príliš skoro. Všetci do jedného boli zavraždení. A čo je horšie, ich vrahovia ušli spravodlivosti.

To bola príležitosť pre Vaudeline, dôvod, prečo ju ľudia vyhľadávali. Ľudia ako ten pár, ktorý sa teraz chvel na druhej strane stola. Ľudia ako Lenna.

Vaudeline mala tridsať rokov a preslávila sa schopnosťou vyvolávať duchov zavraždených obetí, aby zistila totožnosť ich vrahov. Ako uznávaná špiritistka vyriešila niekoľko najkomplikovanejších záhadných vrážd v Európe. Jej meno sa tucet rás dostalo do titulkov, najmä po tom, ako na začiatku minulého roka za nejasných okolností odišla z Londýna. No ani to nenaštrbilo dôveru jej verných prívržencov zo všetkých kútov sveta. Teraz bývala v Paríži, vo svojom rodnom meste.

Zabudnutý zámoček bol nezvyčajným miestom na seansu, ale Vaudelinine metódy boli celkovo zvláštne. Tvrdila, že duchov možno vyvolať jedine na mieste, kde umreli.

Pred dvoma týždňami, čo bolo prvého februára, sa Lenna preplavila cez Lamanšský prieliv, aby sa začala učiť pod Vaudelininým dozorom. Lenna vedela, že nie je najod danejšou žiačkou svojej učiteľky. Často o svojej viere pochybovala, nevedela sa zmieriť s potrebou diablovho zaklínadla, s *palo santo* či s miskou mušlí zo slávok. Niežeby neverila. Jednoducho si len nebola istá. Nič z tohto sa nedalo dokázať. Nemohla to zmerať, analyzovať ani uchopiť do rúk na rozdiel od zbierky kameňov, ktorú mala doma. Zatiaľ čo iní študenti bez otázok akceptovali aj tú najneuveriteľnejšiu teóriu o okultizme, Lenna si ustavične kládla rovnakú otázku: Ako? Ako človek zistí, že je to ozajstné? A hoci sa pred niekoľkými rokmi zúčastnila na seanse, nič presvedčivé tam nezažila. Rozhodne sa neobjavili duchovia.

Rozčuľovalo ju toto tápanie medzi pravdou a ilúziou.

Za dvadsaťtri rokov svojho života Lenna nikdy nevidela zjavenie, ducha či prízrak. Niektorí tvrdili, že keď prechádzali okolo starých sídel či cintorínov, cítili niečiu chladnú prítomnosť, zaprskala im sviečka alebo na stene zbadali tieň v tvare človeka. Lenna pri takýchto historkách pokyvovala hlavou a túžila im veriť. No nedalo sa to všetko vysvetliť ničím... rozumnejším? Nešlo len o optický klam, lom svetla alebo o odrazy, ktoré sa dali poľahky vysvetliť vedou?

Keby pred niekoľkými mesiacmi Lennu požiadali, aby odcestovala do Londýna, aby sa zúčastnila na seanse, asi by sa nahlas rozosmiala. A štúdium umenia samotnej seansy? Strata času. Na brehoch Temže na ňu predsa čakalo toľko kameňov do zbierky. No potom prišiel predvečer Sviatku všetkých svätých, noc, keď Lenna našla svoju drahú mladšiu sestru Evie na smrť dobodanú v záhrade Hickway House, skromného hotelu pre pocestných na Euston Road, ktorý patril ich rodičom. Zjavne sa bránila. Evie mala rozstrapatené vlasy a na tele modriny. Vrah vyprázdnil jej tašku a potom ju hodil k jej nehybnému telu.

Polícia v nasledujúcich dňoch venovala Evinej smrti asi toľko pozornosti ako vražde ktorejkoľvek ženy zo strednej triedy, čo znamená, že sa ňou skoro vôbec nezaoberala. Tri mesiace ubehli bez jedinej odpovede. Lenna podľahla zúfalstvu – a zúfalstvo vyhralo nad nedôverou. Teraz to už vedela. Zbožňovala Evie viac než hocičo iné na svete. Mágia, bosoráctvo, poltergeisti. Bola ochotná prísť na hocičo, len aby našla spôsob, ako sa môže znova spojiť s milovanou sestrou.

Hoci sa Lenna ešte nerozhodla, či verí na duchov, napadlo jej, že jej drahocenné fosílie by mohli byť dôkazom, že aj po smrti na zemi ostávajú pozostatky života. Vlastne s touto myšlienkou prišla prvá Evie a teraz Lenna viac než kedykoľvek predtým túžila, aby to bola pravda.

Evie bola začínajúce médium. Študovala u Vaudeline a nechvejne verila na duchov aj v špiritistkine schopnosti. Ak niekto dokázal preklenúť priepasť medzi životom a smrťou, zaiste to bola Vaudeline. Lenna sa potrebovala spojiť so sestrou, aby zistila pravdu o tom, čo sa stalo. Políciu možno nezaujímala spravodlivosť, ale Lennu áno. Preto sa rozhodla nedbať na pochybnosti a naučiť sa toto zvláštne umenie seansy.

Rozmotávanie zločinu spáchaného na jej sestre ju tak veľmi pohltilo, že nemohla ani poriadne žiaľiť. Lenna nechcela smútiť. Ešte nie. Kým sestru oplače, pomstí sa.

Vedela, že Vaudeline nepocestuje do Londýna – od svojho náhleho odchodu pred rokom sa tam nevrátila –, a preto sa Lenna rozhodla vydať do Paríža. Bola odhodlaná za každú cenu rozlúštiť Evinu smrť. Aj keď to znamenalo, že strávi mesiac pod vedením neznámej osoby – hoci uznala, že jej je táto nevšedná žena sympatická – a bude sa musieť naučiť desivé detaily umenia, v ktoré úplne neverila.

No možno sa to dnes večer zmení.

Možno dnes večer uvidí svojho prvého ducha.

Lenna si zasunula ruky medzi stehná. Triasla sa, ale nechcela, aby si to niekto všimol. Musela pôsobiť ako odvážna žiačka, schopná študentka. Potrebovala ukázať rozvahu pred rodičmi na opačnej strane stola, ktorí boli očividne vystrašení z toho, čo sa dnes večer mohlo udiť.

Bola rada, že sa s nimi pred niekoľkými dňami stretla na oveľa príjemnejšom mieste. Navštívili Vaudelinin priestranný byt v centre Paríža a všetci štyria sa zišli v salóniku, aby prebrali otázky týkajúce sa seansy.

A jej riziká.

Lenna poznala riziká seansy – s Vaudeline ich prediskutovali, len čo sa jej predstavila ako nádejná žiačka –, ale počas schôdzky v salóniku sa jej tieto hrozby zdali oveľa väčšie.

„Nemám nijaké *ouija* doštičky na komunikáciu s duchmi ani planžety na automatické písanie,“ vysvetlila Vaudeline rodičom. „To sú hračky pre deti, ktoré sa chcú večer báť. Moje seansy sa uberajú iným, nebezpečnejším smerom.“

Dvere do salónika sa otvorili a slúžka priniesla čaj. Tácku položila na stôl vedľa schémy, ktorú Lenna s Vaudeline predtým skúmali. Bol to nákres presného umiestnenia vybavenia na seansovom stole. Čierne voskové sviečky, opály a ametysty, hadie kože a misky so soľou.

„Hovoríte o tranze,“ ozvala sa matka, keď slúžka odišla.

„Presne tak.“

Lenna sa u Vaudeline zaúčala už niekoľko týždňov, preto nepotrebovala ďalšie vysvetlenie. Vedela, že pri tranze do tela média vstúpi duch zosnulého, opäť sa usídlí v živom, dýchajúcom tele. Vaudeline to opisovala ako akúsi dvojité existenciu, ktorá médiu umožňovala prístup k spomienkam a myšlienkam zosnulej osoby, no popritom mu dovoľovala zachovať si tie svoje. Obe existencie v tele špiritistky jestvovali súčasne.

Matka si odpila z čaju, potom sa predklonila, aby niečo vybrala z tašky. Novinový výstrižok. Ruky sa jej chveli, presne ako keď prišli, keď dlho mlčky hľadela na Vaudeline, kým dokázala prehovoriť.

Lenna pri prvom stretnutí s Vaudeline reagovala rovnako, hoci ju špiritistkina reputácia neočarila. Skôr to zapríčinili jej oči farby mrakov a to, že sa Lenne dívala do očí o niekoľko sekúnd dlhšie, než to bolo podľa konvencií prípustné. Tá krátka chvíľa veľa odhalila. Vaudeline bola sebaistá. A ako Evie, nezáležalo jej na pravidlách.

Obe vlastnosti Lennu fascinovali.

Matka im podala článok. Lenna síce nerozumela francúzskemu titulku, ale podľa dátumu usúdila, že vyšiel pred niekoľkými rokmi. „Píše sa tu, že na jednej z vašich seáns umrel akýsi muž,“ vysvetľovala matka. „Je to pravda?“

Vaudeline prikývla. „Duchovia sú nepredvídateľní,“ odpovedala. „Najmä tí, ktorých hľadáme, čiže duchovia obetí. Riziko je najväčšie na začiatku seansy počas vyvolania, keď pozvem všetkých duchov v blízkosti, aby vstúpili do miestnosti. Je to, akoby som otvorila vodovodný kohútik. Aby sa objavil duch zavraždenej obete a došlo k vyriešeniu zločinu, musím sa vyrovnáť aj s duchmi na periférii. Túto fázu sa usilujem dokončiť čo najrýchlejšie, ale nedokážem ich úplne udržať na uzde.“ Hlavou kývla k článku.

„Zistila polícia, ako ten muž umrel?“ zaujímalu matku.

„Podľa oficiálneho vyšetrovania išlo o zlyhanie srdca, ale my, ktorí sme boli v miestnosti, sme videli tieň ruky na jeho ústach.“ Vaudeline vrátila článok matke. „Seansy robím desať rokov a zatiaľ mi počas nich umreli len traja ľudia. Je to veľmi zriedkavé. Oveľa bežnejšie je, že sa prísediacim odrazu objavajú zranenia, ktoré obeť utrpela pred smrťou. Rany, modriny, pomliaždeniny.“

Otcovi klesla hlava na prsia a Lenna mala odrazu nutkanie odísť z miestnosti, možno sa dokonca povracať. Ich dcéru zaskrtili. Čo ak sa počas seansy niekomu na krku zrazu objaví stopa po povraze? Pomyslenie na niečo také bolo neznesiteľné.

„No jestvujú aj menšie nebezpečenstvá,“ pokračovala Vaudeline. Asi vycítila, že bude lepšie, ak trochu zmení tému. „Napríklad aktivity, do ktorých sa niekto môže... zapojiť. Na seanse pred niekoľkými mesiacmi dvaja účastníci pod vplyvom duchov začali kopulovať na stole.“

Lenna potichu zalapala po dychu. Vaudeline sa s ňou v posledných dvoch týždňov podelila o veľa príbehov, ale tento nespomenula. „Boli už predtým milencami?“ opýtala sa, pretože predpokladala, že aj rodičov to bude zaujímať.

Vaudeline pokrútila hlavou. „Nikdy predtým sa nestretli.“ Otočila sa a Lennin pohľad padol priamo na malú pehu na špičke Vaudelininho nosa. Bola taká malá, že si ju bolo možné pomýliť s tieňom.

„Napriek rizikám,“ dodala Vaudeline a pozrela sa na rodičov, „sú tranzy najrýchlejší a najefektívnejší spôsob, ako sa dostať k informáciám na vyriešenie prípadu. Tu nejde o zábavu ani o zmierenie. Ak vám ide o niečo také, rada vám odporučím iných spoľahlivých špiritistov v Paríži.“

Otec si okašľal. „Obávam sa...“ hlesol a nežne chytil manželku za ruku. „Nuž, obávam sa o manželkin zdravotný stav, ak seansu usporiadame na zámočku, kde umrela naša dcérka.“

Kde umrela naša dcérka, povedal. To sa nahlas určite hovorilo ľahšie než: *Kde zabili našu dcéru*. To bolo priveľké priznanie, príliš ostré pre jazyk. Lenna to veľmi dobre vedela.

Vaudeline sa pozrela na jeho manželku. „Musíte nájsť spôsob, ako si zachovať chladnú hlavu, inak vám odporúčam, aby ste tam radšej neboli.“ Oprela sa dozadu o stoličku a zopäla ruky, čím uzavrela diskusiu. Koniec koncov toto bola jedna zo zásadných vecí, o ktorých bola Vaudeline presvedčená: ducha možno vyvolať jedine v blízkosti miesta jeho smrti. Keby Lenna mohla vykonať seansu z diaľky, vôbec by nebola v Paríži. Keby to bolo možné, Vaudeline by písomne požiadala, aby usporiadala seansu vo Francúzsku a potom ju o výsledkoch informovala listom.

No Vaudeline verejne vyhlásila, že sa do Londýna tak skoro nevráti. Lenna sa preto musela naučiť umenie usporiadania seáns v Paríži, aby sa mohla vrátiť na miesto Evinej smrti v nádeji, že sama vyvolá sestrinho ducha.

„Mnoho špiritistov vykonáva seansy vo svojich domovoch,“ namietla matka. „Ďaleko od miesta, kde vyvolaní duchovia umreli.“

„A mnohí špiritisti sú podvodníci.“ Vaudeline jemne pokrúžila šálkou čaju a pokojne pokračovala: „Chápem, že je ťažké byť na mieste skonu vašej dcéry, ale nemôžeme brať ohľady na svoje city. Pôjdeme tam, aby sme vyriešili zločin.“

Možno to vyznelo chladne, ale Vaudeline to povedala už nespočetne ráz. Nemohla sa dať zatahnuť do rodinného smútku. Smútok bola slabosť a pri seanse nebolo nič nebezpečnejšie ako akákoľvek slabosť. Duchovia – tí nebezpeční, čo blúdili svetom bez obmedzenia – boli schopní mátať a trápiť prísediacich, či už boli privolaní, alebo nie. Mali radi slabosti.

„Prídete len vy dvaja, však?“ spýtala sa Vaudeline.

Otec prikývol.

„Bola vaša dcéra vydatá alebo niekoho mala? Ak áno, pomohlo by nám, keby ste jeho alebo ju pozvali tiež. Čím viac latentnej energie vašej dcéry dokážeme v miestnosti zhromaždiť, tým lepšie.“

„Nie,“ pokrútil otec hlavou. „Nebola vydatá a nemala nijakého nápadníka.“

„Aspoň o nikom sme nevedeli,“ dodala matka a pousmiala sa. „Naša dcéra bola pomerne... nezávislá.“

Lenna sa usmiala nad opatrným výberom slov. Možno bola ich dcéra trochu podobná Evie. Slobodomyselná. Nespútaná.

Matka si potichu odkašľala. „Smiem sa spýtať,“ povedala a pozrela sa na Lennu, „akú úlohu na seanse zohráte vy?“

Lenna prikývla. „Som Vaudelinina žiačka,“ odvetila. „Stále sa učím zaklínadlá, ale v tomto prípade budem robiť poznámky o siedmich krokoch seansy.“

„Nie je súčasťou môjho tradičného sprievodu,“ objasnila Vaudeline, „ktorý sa zvyčajne skladá z troch až piatich žiakov. Lenna prišla pred niekoľkými týždňami, skôr ako dorazila nová skupina študentov, preto som sa rozhodla, že ju budem učiť individuálne.“

To všetko boli fakty, hoci veľmi okresané. Keď Lenna docestovala do Paríža a povedala Vaudeline, že Evie – jej bývalú žiačku – zavraždili v Londýne, Vaudeline tá správa omráčila. Rýchlo Lennu prijala vo svojej domácnosti, ubytovala ju v izbe vyhradenej pre žiakov a pustila sa do zrýchlenej výučby. Zvyčajne ľudia pod Vaudelininým vedením študovali osem týždňov, ale Vaudeline chcela Lennin výcvik ukončiť za štyri.

„Nevedela som, že učíte špiritizmus a popritom sama usporadúvate seansy,“ začudovala sa matka.

„Áno. Desať rokov pôsobím ako médium a päť rokov aj ako učiteľka.“ Predklonila sa a prehovorila oveľa vážnejším tónom: „Čo sa týka seansy, môžete spomínané riziká znížiť. V prvom